

માર ખાય ને ભૂલી જાય,

એનું નામ મૂર્છા મોહ.

અ – વસ્તુમાં મૂર્છા-ભાવે,

ત્રિ – કરણમાં સંમોહ

મમતવાળા અહંકારે વળગેલી જો, ફસામણ,

જીવાત્માની હાજરી ને વાળે વાળે અકળામણ.

પોતાનું સાચું જ દેખે,

અહંકારી કપટ, જો

ખોટું જ ના દેખાડે એવો,

ધંધો કરે હમ – મસ્તો. –માર..

વ્હેતા અહંકારને પકડે, એનું નામ આડાઈ,

આડઈ સામે સરળતાથી, લાવો ઊકેલ, નીરંત્રાઈ

ઊપરાણાં ને રક્ષણ – બુધ્ધિ,

જીવતાં રાખે, ભૂલ ને ભોં.

મમતા અજ પરિગ્રહે,

રાગ – દ્વેષ, ચાર્જ – મોહ. –માર..

શુભ ઊપર ‘રાગ’ નહીં, અશુભ ઊપર દ્વેષ નહીં,

અહમ, મમત, રાગ – દ્વેષ, ઓગાળે તે જ્ઞાન-અભય.

અવસ્થામાં અનાસક્તિ,

જ્ઞાની – પુરુષ નિર્મોહ.

પૂર્ણ શુદ્ધ જ્ઞાનાંજના,

મોક્ષ – સતસંગ હો.(૩)

